

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/7/2014
Identifikačné číslo spisu:	8014000011
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8014000011.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Emila Bdžocha a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2014, o odvolaní odsúdeného T. L. a jeho obhajcu Mgr. Maroša Ježika proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. júla 2014, sp. zn. 2 Ntc 11/2014, takto

rozhodol:

I.

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného T. L. sa z a m i e t a.

II.

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. per analogiam, odvolanie obhajcu odsúdeného Mgr. Maroša Ježika sa z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 17. júla 2014, sp. zn. 2 Ntc 11/2014, rozhodol tak, že

podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) sa na území Slovenskej republiky uznáva a vykoná rozsudok Krajského súdu v Pule, Chorvátska republika, sp. zn. K-34/05, z 22. marca 2007, ktorým bol občan Slovenskej republiky T. L., nar. X. W. XXXX v T., Slovenská republika, trvale bytom Y., Slovenská republika, uznaný vinným z trestného činu proti pohlavnej chorobe a sexuálnej mravnosti - pokusom o znásilnenie podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. Chorvátskej republiky v súvislosti s § 33 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 22. novembra 2003 asi o 22.15 hod. v Pule, a to na Arsenalskej ulici, blízko autobusovej stanice, vo vysokom štádiu opilstva, chtiac hoci aj nasilu mať sexuálny vzťah s U. I., ktorá tu prechádzala, potom

ako si z chrbta prehodil svoju košeľu cez hlavu tak, aby sa mu videla len časť tváre, chytil svojimi rukami U. I. a hodil ju na zem popri chodníku, kľakol si pri nej, pričom sa menovaná bránila, kričala a volala o pomoc, jednu ruku jej dal na ústa, aby nemohla kričať a volať o pomoc, kým druhú svoju ruku jej dal na slabiny, túto svojimi rukami stihla odstrčiť, a keď zbadal, že sa približuje jedna neznáma ženská osoba, vstal zo zeme a utiekol, a preto neukončil znásilnenie,

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. Chorvátskej republiky v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 63 Tr. zák. do uloženého trestu sa obvinenému započítava 1 (jeden) deň odňatia slobody.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. odsúdeného T. L. pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku včas podali odvolanie odsúdený T. L. a ním splnomocnený obhajca Mgr. Maroš Ježík.

Odsúdený v písomnom odôvodnení odvolania podanom prostredníctvom obhajcu namietol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je vyhotovené v súlade s § 168 ods. 1 Tr. por. a krajskému súdu vytkol, že sa nevyrovnal s jeho obhajobou, nevysvetlil prečo nevyhovel jeho návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Podľa neho krajský súd pochybil tiež v tom, že v napadnutom rozsudku neuviedol, kedy rozsudok štátu pôvodu nadobudol právoplatnosť, pretože táto skutočnosť je rozhodujúca pre určenie začiatku plynutia premľacej doby výkonu trestu a určenie jej konca. Za predpokladu, že právoplatnosť rozhodnutia štátu pôvodu nastala 22. marca 2007, potom bol pri uloženom treste podľa § 90 Tr. zák. výkon trestu premľaný 22. marca 2012.

Z týchto dôvodov je napadnutý rozsudok podľa názoru obvineného nepreskúmateľný a je porušením práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 45 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 46 Ústavy Slovenskej republiky.

Navrhol preto, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok ako nepreskúmateľný zrušil a vec vrátil krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obhajca odsúdeného Mgr. Maroš Ježík v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že ho bez bližšieho odôvodnenia podáva len z dôvodu, že odsúdenému v tom čase doručené nebolo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania odsúdeného T. L. preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie dosúdeného nie je dôvodné a odvolanie obhajcu je podané neoprávnenou osobou.

Po predložení žiadosti štátu pôvodu o uznanie a výkon citovaného rozhodnutia, po písomnom vyjadrení prokurátora rozhodol v zákonnej lehote o predmetnej otázke na neverejnom zasadnutí ako súd vecne a miestne príslušný Krajský súd v Prešove. Postupoval tak na podklade predloženého procesného spisu obsahujúceho všetky nevyhnutné dôkazy, a pretože dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 nezistil, v súlade s § 17 ods. 1 zákona rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Ani najvyšší súd pri plnení svojej prieskumnej povinnosti nezistil zákonné dôvody odmietnutia uznania a výkonu označeného rozhodnutia Chorvátskeho súdu uvedené v § 16 ods. 1, ods. 2 zákona.

Na úvod je k odvolacím námietkam odsúdeného potrebné povedať, že uznávacie konanie má špecifický, nostrifikačný charakter, v ktorom súd na neverejnom zasadnutí skúma iba objektívne skutočnosti, a to z úradnej povinnosti. Nostrifikácia tu spočíva v posúdení či trestnému rozsudku cudzieho štátu možno

priznať účinky na území Slovenskej republiky a v premene cudzieho rozhodnutia na rozhodnutie slovenské, ktoré nahrádza pôvodné rozhodnutie. Uznávajúci súd nesmie cudzie rozhodnutie preskúmať vo veci samej a je viazaný skutkovými zisteniami odsudzujúceho súdu. Keďže nejde o konanie vo veci samej, súd otázku viny, či prípadnej neviny neskúma (ani nesmie skúmať), a preto nejde o konanie, ktoré by muselo spĺňať štandard stanovený článkom 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

Zodpovedá síce stavu veci, že krajský súd v napadnutom rozsudku neuviedol, kedy rozsudok štátu pôvodu nadobudol právoplatnosť, avšak z obsahu predloženého spisu (z potvrdenia z článku 103 zákona, osvedčenia a z obsahu rozsudku štátu pôvodu) možno spoľahlivo zistiť, že sa tak stalo 14. októbra 2008. Rovnako tak je nepochybné, že krajský súd štátu pôvodu 30. júna 2011 svojím rozhodnutím číslo Ik I-338/08-41 urobil opatrenie smerujúce k výkonu trestu odsúdeného T. L..

Podľa § 90 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. uložený trest nemožno vykonať po uplynutí premlčacej doby, ktorá je päť rokov pri odsúdení na iný trest.

Podľa § 90 ods. 4 písm. a/ Tr. zák. premlčanie výkonu trestu sa prerušuje, ak súd urobil opatrenie smerujúce k výkonu trestu, o ktorého premlčanie ide.

Z potvrdenia z článku 103 zákona Chorvátskej republiky a osvedčenia vyplýva, že bolo vydané 6. mája 2014.

Možno preto konštatovať, že trest uložený odsúdenému nie je premlčaný, pretože premlčanie jeho výkonu je skôr uvedeným opatrením štátu pôvodu smerujúcim k výkonu trestu odsúdeného prerušené.

Aj vo vzťahu k trestu odňatia slobody, ktorý bol bezo zmeny prevzatý z uznaného rozsudku je potrebné uviesť, že tento zodpovedá ustanoveniu § 17 ods. 7 zákona, pretože je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky a nezhoršil postavenie odsúdeného a zodpovedá pôvodne uloženej trestnej sankcii (aj so započítaním jedného dňa do uloženého trestu odňatia slobody) a nebolo potrebné ju primerane upraviť (§ 17 ods. 3, ods. 4).

Zákonný a správny je aj výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, pretože odsúdený nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (§ 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.).

V ostatných častiach najvyšší súd odkazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o výrok v bode II. tohto rozhodnutia najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 518 ods. 4 Tr. por., podľa ktorého proti rozsudku o uznaní cudzieho rozhodnutia je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený, prokurátor alebo minister spravodlivosti.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.